

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň Mgr. Heleny Nutilové a JUDr. Terezy Kučerové ve věci

žalobce: **J. N.**
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem
advokátem sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2017, č. j. KUJCK 24502/2017

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou dne 20. 4. 2017 Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2017, č. j. KUJCK 24502/2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Strakonice (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 10. 2016, č. j. MUST/013458/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), jehož se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když dne 18. 2. 2016 ve 13:30 hod. ve Strakonici v ulici U Sv. Markéty stál blíže neustanovený řidič s tímto vozidlem v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu na parkovišti s parkovacím automatem, upraveném dopravní značkou IP 13c, aniž by řidič vozidla měl ve vozidle na viditelném místě umístěn parkovací lístek. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

2. Ve vztahu k výroku prvostupňového rozhodnutí žalobce nejprve namítá neurčitost, a tudíž nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost. Nikoliv celá ulice U Sv. Markéty ve Strakonici je zpoplatněna, z výroku by proto mělo být zřejmé, že vozidlo žalobce stálo ve zpoplatněném úseku předmětné ulice, čemuž výrok rozhodnutí nevyhovuje.
3. Ze stejného důvodu je dle žalobce neurčitá též výzva dle § 125h silničního zákona, neboť pokud žalobce na základě popisu skutku v této výzvě nemohl přezkoumat, zda jeho vozidlo skutečně stálo v úseku platnosti dopravní značky č. IP 13c, a jestli na tomto místě obci Strakonice vzniká právo na úhradu parkovného dle § 23 zákona o pozemních komunikacích, nebylo žalobci umožněno se informovaně rozhodnout o tom, zda určenou částku uhradí, nebo zda zvolí jiný postup. Pro nedodržení § 125h silničního zákona bylo následné řízení o správním deliktu vedeno nezákonně.
4. Pro neurčitou specifikaci místa přestupku rovněž bylo porušeno žalobcovo právo na obhajobu, neboť mu nebylo podrobně sděleno obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, jakož mu ani nebyla dána možnost na přípravu obhajoby, a to z obdobných důvodů, z jakých nebyl popis skutku ve výzvě dle § 125h silničního zákona dostatečný.
5. Co se placeného parkování týče, žalobce namítá, že výrok rozhodnutí prvního stupně v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu neobsahuje dostatečnou právní kvalifikaci, není např. zřejmé, podle jakého ustanovení byla uložena pokuta, výrok obsahuje toliko odkaz na blanketní ustanovení § 125f odst. 3 silničního zákona. Obdobně žalobce namítá, že ve výroku není uvedeno ustanovení, které obsahuje skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky měl údajný správní delikt žalobce vykazovat ve smyslu § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona.
6. Žalobce dále namítá, že v řízení o správním deliktu nebylo prokázáno, že by obci Strakonice vzniklo právo na úhradu parkovného podle § 23 zákona o pozemních komunikacích za užití pozemní komunikace, na které bylo vozidlo žalobce zaparkováno. Obec může zpoplatnit parkování pouze na místních komunikacích (nebo na jejich určených úsecích), a dále musí v nařízení stanovit závazný způsob placení parkovného. Správní orgány se však vůbec nezabývaly otázkou, zda místo, kde vozidlo žalobce stálo, bylo místní pozemní komunikací, ani v tomto směru neprovedly žádné dokazování, což způsobuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Ve smyslu *in dubio pro reo* je nutné vycházet z toho, že se o místní komunikaci nejednalo. Správní orgán měl provést jako důkaz příslušné rozhodnutí dle § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích (což lze dovodit z rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008 – 58). Pokud by se o místní komunikaci nejednalo, nemohla by zde obec Strakonice požadovat úhradu za parkování, neboť tak stanoví § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Pokud nejsou splněny všechny podmínky dle § 23 zákona o pozemních komunikacích (např. obec požaduje parkovné za užití účelové pozemní komunikace, jako zřejmě v tomto případě), nemůže dojít ani k

porušení značky č. IP 13c. Žalobce rovněž poukazuje na to, že podle čl. II odst. 1 písm. a) nařízení obce Strakonice č. 5/2015 platí, že parkovné se má platit prostřednictvím parkovacího automatu. V řízení však nebylo zjišťováno, zda v daném místě a čase byl funkční parkovací automat, a tedy, zda řidič žalobcova vozidla vůbec mohl splnit povinnost zakoupit si parkovací lístek a umístit jej na viditelném místě ve vozidle. Žalobce tvrdí, že se pokusil koupit lístek u parkovacího automatu, avšak ten nefungoval. Žalobce není povinen věnovat svůj osobní čas ohlašování poruchy automatu a ostatně ani neví, který subjekt je k takovému oznámení příslušný. Opět je tak *in dubio pro reo* nutné vycházet z toho, že řidiči žalobcova vozidla zakoupení parkovacího lístku umožněno nebylo, přičemž za nesplnění nesplnitelné povinnosti nelze žalobce sankcionovat, když ji nevyvolal svým předchozím protiprávním jednáním.

7. Třetí námitkou se žalobce vymezuje vůči dopravnímu značení. Poukazuje na to, že je mu kladen za vinu skutek, který měl spočívat v porušení dopravní značky č. IP 13c, přičemž konkrétním protiprávním jednáním mělo být to, že nezjištěný řidič s jeho vozidlem stál na parkovišti s parkovacím automatem, aniž by řidič vozidla měl ve vozidle na viditelném místě umístěn parkovací lístek. Žalobce poukazuje na to, že značka č. IP 13c sama o sobě žádnou povinnost nestanovuje, ledaže by tyto povinnosti byly výslovně uvedeny na dodatečných údajích na značce, dodatkové tabulce, nebo na parkovacím automatu. V takovém případě by to ovšem muselo být v řízení správním orgánem tvrzeno a prokazováno, k tomu však v tomto případě nedošlo. Z fotodokumentace je naopak patrné, že na značce žádné dodatečné údaje nejsou, a rovněž zde není žádná dodatková tabulka, ze které by nějaké povinnosti řidiči motorového vozidla vyplývaly. Opět je tak nutné vycházet z toho, že z informací obsažených na parkovacím automatu nevyplývala povinnost řidiče zakoupit parkovací lístek, resp. umístit jej na viditelném místě za přední sklo vozidla. Žalobce rovněž poukazuje na to, že podle čl. II odst. 1 písm. a) nařízení obce Strakonice č. 5/2015 platí, že parkovné se má platit prostřednictvím parkovacího automatu. V řízení však nebylo zjišťováno, zda na daném místě a čase byl funkční parkovací automat, tj. zda řidič žalobcova vozidla vůbec mohl splnit povinnost. Žalobce tvrdí, že se pokusil koupit lístek u parkovacího automatu, avšak ten nefungoval. Opět je nutné vycházet z toho, že řidiči žalobcova vozidla zakoupení parkovacího lístku umožněno nebylo, přičemž za nesplnění nesplnitelné povinnosti nelze nikoho sankcionovat.
8. Žalobci je tedy kladeno za vinu jednání neznámého řidiče, o kterém nebylo prokázáno, že by bylo v rozporu s dopravní značkou č. IP 13c. Výrok o vině žalobce je pak v rozporu s § 3 správního řádu. Žalobce přitom v řízení tvrdil, že jeho vozidlo řídil pan N., který parkovné uhradil. V řízení toto tvrzení žalobce vyvráceno nebylo, současně nebylo prokázáno, že by pan N. mohl např. z parkovacího automatu zjistit, že má zakoupený parkovací lístek umístit viditelně za přední sklo. Závěr správních orgánů o spáchání přestupku byl proto předčasný.
9. Čtvrtou námitkou žalobce napadá postup správního orgánu, který nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015 – 46. Žalobce poukazuje na to, že správní orgán osobě, kterou žalobce označil za řidiče svého vozidla v předmětné době (pan N.), mylně doručoval tak, jako by měl v sídle svého zaměstnavatele poštovní schránku. Nic takového přitom nebylo možné z podání žalobce dovodit. Naopak situace, kdy si zaměstnanec nechá písemnosti doručovat prostřednictvím zaměstnavatele, není nijak neobvyklá, nadto pokud se jedná o písemnosti, které souvisí s výkonem jeho práce jako v tomto případě. Žalobce je rovněž toho názoru, že správní orgán měl po zjištění, že doručování výzvy panu N. nebylo úspěšné, žalobce informovat o potížích s doručováním a umožnit mu tak na tuto nepředvídatelnou procesní situaci relevantně zareagovat, což lze dovodit jak z § 37 odst. 3 správního řádu, tak ze základních zásad činnosti správních orgánů. Případně měl správní orgán panu N. ustanovit opatrovníka pro doručování, nebo mu měl doručovat veřejnou vyhláškou. Rovněž měl požádat vietnamské státní orgány o sdělení, zda pan

N. prochází jejich evidencemi a např. zda se s ním jsou schopni spojit. Žalobce rovněž nesouhlasí s názorem, že by doručování výzvy k podání vysvětlení na adresu trvalého pobytu pana N. ve Vietnamu nebylo ekonomické, neboť zásadu ekonomie řízení nelze stavět nad zásadu materiální pravdy.

10. Žalobce dále rozporuje závěr správních orgánů, že pan N. neexistuje, resp. se nikdy nezdržoval na území ČR. Tento závěr je opřen o informace od různých orgánů veřejné moci, které správnímu orgánu sdělily, že pan N. neprochází jejich evidencemi. Žalobce je názoru, že na základě těchto informací nelze dojít k jednoznačnému závěru, že se pan N. na území ČR skutečně nikdy nenacházel, resp. že nikdy neexistoval, a to z toho důvodu, neboť na území státu se nacházejí též osoby, které k tomu nemají oprávnění. Pan N. mohl získat právo k pobytu od jiného členského státu EU, v takovém případě by žádnou z kontrolovaných evidencí neprocházel. Správní orgán měl rovněž povinnost zjistit u Vězeňské služby ČR, zda pan N. není ve vazbě nebo ve výkonu trestu a rovněž provést dožádání u Správy uprchlických zařízení ministerstva vnitra, zda není v uprchlickém středisku jako žadatel o azyl.
11. Ve vztahu k údajné účelovosti označení pana N. jako řidiče svého vozidla žalobce uvádí, že žalovaný v tomto směru rozhodoval na základě skutečností, které mu jsou známy z úřední činnosti (četnost označování pana N. jako řidiče vozidel různých provozovatelů vozidel), žalobci však neumožnil se s tímto podkladem seznámit a vyjádřit se k němu. Dále žalobce namítá, že pan N. je zaměstnancem jeho zástupce, který provozuje službu *drink and drive*, a to jako řidič, takže v rámci výkonu pracovní činnosti řídí spoustu vozidel různých provozovatelů. Četnost jeho označování za řidiče proto vyplývá z povahy jeho zaměstnání. Úvahy správních orgánů o účelovosti jeho označování jako řidiče je proto nutné odmítnout jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť jsou založeny na neprokázaných skutečnostech. Správní orgán se ani nepokusil zjistit, zda na některé z městských kamer není zachyceno vozidlo žalobce stojící na parkovišti, případně na cestě z něj nebo na něj. Z těchto záznamů by přitom pravděpodobně bylo možné zjistit podobu řidiče, neboť jsou dodávány právě v takové kvalitě, aby v případě potřeby umožňovaly ztotožnění zachycených osob.
12. Pátou námitkou žalobce vytýká správnímu orgánu porušení ustanovení o dokazování a zásady bezprostřednosti. Žalobce nerozporuje, že není vždy nezbytné provést ústní jednání. V těchto případech však musí správní orgán provést alespoň dokazování mimo ústní jednání, o kterém je povinen účastníka řízení vyrozumět dle § 51 odst. 2 správního řádu. Žalobce však o takovém dokazování vyrozuměn nebyl, a rovněž ani z obsahu spisu nelze dovodit, že by nějaké dokazování bylo provedeno, jelikož jeho obsahem není protokol o prováděném dokazování. Správní orgán dle žalobce žádné dokazování neprovedl, což je v rozporu se správním řádem. Žalobci rovněž nebylo umožněno účastnit se bezprostředně prováděného dokazování, bylo tedy porušeno jeho právo na spravedlivý proces.
13. Šestou námitkou žalobce poukazuje na to, že správní orgán nerespektoval závazný pokyn žalovaného, který v prvním (zrušujícím) rozhodnutí uvedl, že dokazování musí být doplněno „o dostatečnou fotodokumentaci, jež by prokazovala spáchání správního deliktu.“ Správní orgán však fotodokumentaci správního deliktu žádným způsobem nedoplnil, žalovaný proto měl rozhodnutí prvního stupně opětovně zrušit. Předmětná fotodokumentace je neprůkazná, neboť dopravní značení zachycují dvě fotografie, přičemž jedna je datována z roku 2014 a druhá datována není vůbec, z těchto fotografií tedy nelze činit závěry o stavu dopravního značení v okamžiku spáchání údajného správního deliktu, tj. dne 18. 2. 2016.
14. Sedmou námitkou žalobce nařiká, že správní orgán se vůbec nezabýval jedním ze znaků přestupku, které musí správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona vykazovat, a to

materiální stránkou přestupku. Z tohoto důvodu je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce rovněž namítá, že se správní orgány nezabývaly tím, zda právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajného správního deliktu, není pro něj příznivější, čímž došlo rovněž k porušení práva na spravedlivý proces.

15. Osmou námitkou žalobce namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, neboť po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již nelze zahájit řízení o přestupku s jeho pachatelem, ačkoli by jeho vina mohla být snadno prokazatelná. Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona rovněž zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem, přestože provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla. Je zde nesoulad s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má proto za to, že aplikací ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.
16. Devátou námitkou žalobce nařká nepodepsání rozhodnutí oprávněnou úřední osobou, porušení zásady přímosti řízení a zásady rozhodnutí na základě provedených důkazů. Věc žalobce na úrovni správního orgánu vyřizovala jiná oprávněná úřední osoba, než která rozhodnutí ve věci učinila a podepsala jako vedoucí oddělení přestupkového řízení, což je v rozporu se zásadou přímosti správního řízení.
17. V desáté námitce žalobce vytýká nesrozumitelnost výroku a absenci protiprávnosti z důvodu předraženého parkování. Žalobce považuje výrok rozhodnutí za nesrozumitelný, neboť není zřejmé, zda byl potrestán za to, že blíže neustanovený řidič neměl ve vozidle na viditelném místě umístěn parkovací lístek, anebo za to, že stál na parkovišti opatřeném dopravní značkou IP 13, případně za obojí. Žalobce tvrdí, že parkovací automat nefungoval; pokud by fungoval, cena za parkovné byla vyšší, než připouští platná právní úprava, která parkovné považuje za cenu regulovanou. Nelze někoho trestat za nezaplacení parkovného, které je vyšší, než připouští platné právní předpisy. Žalobce vyjádřil pochybnost, zda by neměl být trestán spíše za to, že porušil nařízení města Strakonice č. 5/2015 o zpoplatněných parkovacích zónách, pak by ovšem tuto normu měl obsahovat výrok rozhodnutí.
18. Závěrem žalobce namítá nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v jeho věci bylo publikováno na internetových stránkách NSS způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně iniciály žalobce. Žalobce má právo na ochranu soukromí, zvláště pokud se jedná o soudní projednání jeho věci mající charakter řízení o trestním obvinění. Obdobně žalobce a jeho právní zástupce Mgr. Václav Voříšek, advokát tímto nedávají souhlas se zveřejněním jména a příjmení a ani iniciál jména příjmení a ani sídla právního zástupce žalobce na webových stránkách NSS.
19. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Velmi podrobně se vyjádřil ke každé z námitek, nicméně žádnou z nich neshledal důvodnou.
20. Ze správního spisu vyplynuly následující pro řízení rozhodné skutečnosti.

21. Z oznámení o dopravním přestupku předloženého Městskou policií Strakonice pod č. j. D206/2016 vyplývá, že dne 18. 2. 2016 hlídka městské policie prováděla v rámci služby kontrolu nad dodržováním bezpečnosti silničního provozu. Ve 13:30 hod v ulici U Sv. Markéty ve Strakonici zaznamenala vozidlo Audi, reg. zn. X, které stálo v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu na parkovišti s parkovacím automatem, upraveném dopravní značkou IP 13c, aniž by řidič vozidla měl ve vozidle na viditelném místě umístěn parkovací lístek. Hlídka uvedený přestupek fotograficky zdokumentovala, tato dokumentace je taktéž součástí spisového materiálu. Jedná se o čtyři fotografie, na nichž je zachyceno předmětné vozidlo z předního pohledu, detail na přední sklo ukazuje, že za ním není umístěn parkovací lístek. Na dalších dvou fotografiích je záběr na dopravní značku IP 13c, v jednom případě je pod ní také tabulka s časovým rozmezím (Po-Pá 8:00 -16:00, So 8:00-14:00). V průběhu ohledání místa přestupku se řidič vozidla na místo nedostavil, a proto bylo na vozidle ponecháno „Oznámení pro nepřítomného řidiče“, na které řidič nereagoval, pročez byla věc zaslána prvostupňovému správnímu orgánu. Ten vyzval žalobce coby provozovatele vozidla k zaplacení peněžité částky ve výši 300 Kč jako částky určené podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce určenou částku v patnáctidenní lhůtě nezaplatil.
22. Ve stanovené lhůtě byla správnímu orgánu předložena plná moc k zastupování společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., IČ 03724026, se sídlem Americká 362/11, Praha 2 (dále také zmocněnec). Žalobce současně správnímu orgánu sdělil, že v daný čas řídil předmětné vozidlo pan L. H. N., nar. X, trvale bytem X, doručovací adresa X, zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s. r. o, s tím, že uvedená osoba přebírá poštu na adrese sídla společnosti Americká 11, Praha. Jelikož byla prvostupňovému správnímu orgánu sdělena totožnost řidiče vozidla, předvolal uvedenou osobu k podání vysvětlení k dané věci na den 30. 5. 2016. Dále předvolal k podání vysvětlení k dané věci provozovatele vozidla, tj. žalobce, na den 6. 6. 2016. V uvedené termíny se k podání vysvětlení L. H. N. ani žalobce nedostavili. Zásilka s předvoláním k podání vysvětlení osobě L. H. N. byla zaslána na žalobcem uvedenou doručovací adresu společnosti ODVOZ VOZU s. r. o, přičemž zásilku se nepodařilo doručit do vlastních rukou (doručeno fikcí). Žalobce se k podání vysvětlení nedostavil, ačkoliv byl včas a řádně předvolán (doručeno do datové schránky dne 19. 5. 2016). Zmocněnec žalobce zaslal společně s příloženou plnou mocí dne 5. 6. 2016 oznámení o odeprání výpovědi žalobce ve věci správního řízení. Prvostupňový správní orgán provedl šetření k osobě L. H. N., nar. ..., trvale bytem X, doručovací adresa X, přičemž v centrálním registru obyvatel zjistil, že uvedená osoba není zanesena v databázi. Dále vznesl dotaz na Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje, odbor cizinecká policie, zda uvedená osoba je zanesena v evidencích cizinecké policie. K dotazu bylo sděleno, že osoba neprochází informačními systémy cizinecké police. Dále prvostupňový správní orgán vznesl dotaz na Okresní správu sociálního zabezpečení, zda uvedená osoba byla v časovém úseku od 1. 2. 2016 do 8. 6. 2016 zaměstnancem společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., přičemž bylo správnímu orgánu sděleno, že tato osoba se nenachází v uvedeném časovém rozmezí v evidenci zaměstnanců vedených v registru pojištěnců České správy sociálního zabezpečení Praha, přičemž ani společnost ODVOZ VOZU s.r.o. se nenachází v registru zaměstnavatelů vedených v databázi České správy sociálního zabezpečení.
23. Na základě shora uvedeného prvostupňový správní orgán po učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele věc dne 13. 6. 2016 odložil podle § 66 odst. 3 písm. g) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích.
24. Příkazem doručeným dne 14. 6. 2016 prvostupňový správní orgán v rámci tzv. objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla byla žalobci za správní delikt podle § 125f odst. 1 v návaznosti na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Podle § 79 odst. 5 správního řádu byla žalobci uložena rovněž povinnost nahradit náklady řízení v

částce 1000 Kč. Ve lhůtě stanovené zákonem byl dne 22. 6. 2016 žalobcem proti vydanému příkazu podán odpor.

25. Dne 24. 6. 2016 bylo prvostupňovým správním orgánem sděleno žalobci, že je pokračováno v řízení pro správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a současně byl žalobce poučen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 28. 6. 2016 bylo ke správnímu orgánu doručeno vyjádření žalobce, v němž žádal nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování. Dále opakovaně uvedl, že vozidlo v předmetný den a čas řídil shora označený L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., který si poštu přebírá na adrese sídla společnosti, Americká 11, Praha, přičemž L. H. N. parkovné uhrazené měl. Na podporu svého tvrzení žalobce požádal na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím o část spisové dokumentace, konkrétně fotodokumentaci, která by podpořila jeho tvrzení. Správní orgán zaslal žalobci fotodokumentaci prostřednictvím datové schránky. Dne 20. 7. 2016 správní orgán vydal prvostupňové rozhodnutí, které bylo dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu žalovaným zrušeno, neboť žalovaný dospěl k závěru, že v projednávaném případě správní orgán nepostavil v tomto sankčním řízení protiprávní jednání odvolatele důkazně najisto, protože se jedná o rozhodnutí nezákonné. Žalovaný současně prvostupňovému správnímu orgánu uložil v dané věci doplnit správní spis o mapku města, kde vozidlo stálo a následně o stanovení dopravního značení příslušným orgánem veřejné správy, případně opatřením obecné povahy vydaným ve věci dopravního značení pro místo spáchání správního deliktu, podle toho v jaké době bylo o dopravním značení rozhodováno a dále o dostatečnou fotodokumentaci, jež by prokazovala spáchání správního deliktu.

26. Prvostupňový správní orgán dne 6. 10. 2016 požádal o sdělení informací. V žádosti se dotázal, zda silničním správním úřadem bylo stanoveno dopravní značení IP 13c označující placené parkoviště v ulici U Sv. Markéty v obci Strakonice. Dále bylo požádáno o sdělení, kdy toto značení bylo umístěno (příp. zda uvedené dopravní značení bylo umístěno na uvedeném místě dne 18. 2. 2016). Závěrem bylo požádáno o označení místa osazení dopravního značení na přiložené mapce. K dotazu bylo dne 10. 10. 2016 sděleno, že „*Parkoviště na parc. č. 80, k. ú. Strakonice, obec Strakonice je zde vybudováno historicky a s ním souvisejí osazení dopravního značení IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ v ulici U Sv. Markéty. Toto značení bylo umístěno před účinností zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Dopravní značení bylo tedy umístěno za platnosti vyhlášky č. 99/1989 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích (pravidla silničního provozu).*“

27. Dále byl spis doplněn o mapky s vyznačením umístění dopravního značení IP 13c „parkoviště s parkovacím automatem“ a míst stání vozidla RZ: X. Součástí spisu je i nařízení města Strakonice č. 5/2015, kde je pod čl. I. „Vymezení oblastí města“ v odst. 1 písm. a) uvedeno, že oblasti města Strakonice, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Ke stání silničního motorového vozidla ve městě na dobu časově omezenou, nejvýše však na 24 hodin, je určeno i parkoviště u OD Bat'a v ulici U Sv. Markéty na parc. č. 80 a 1339/1 vše k. ú. Strakonice. V čl. II. výše uvedeného nařízení je v sekci „Placení sjednané ceny“ v odstavci č. 2) je uvedeno, že zaplacení sjednané ceny se prokazuje umístěním platného parkovacího lístku nebo parkovací karty po celou dobu stání silničního motorového vozidla na viditelném místě za předním sklem vozidla, tak aby byly veškeré údaje uvedené na tomto dokladu čitelné z vnějšku vozidla.

28. Dne 11. 10. 2016 byl žalobce poučen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (do 5 dnů od doručení tohoto oznámení). Dne 18. 10. 2016 bylo

správním orgánem vydáno nové prvostupňové rozhodnutí, proti kterému bylo podáno včasné odvolání.

29. Napadeným rozhodnutím žalovaný dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný v postupu prvoinstančního orgánu neshledal procesní ani věcná pochybení. Konstatoval přitom, že prvostupňový správní orgán poskytl žalobci možnost uplatnit jeho procesní práva a prvostupňové rozhodnutí obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti v požadované formě.
30. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
31. Krajský soud rozhodl při jednání konaném dne 10. října 2018.
32. Žaloba není důvodná.
33. Krajský soud nepřijal námitku žalobce stran vad výroku rozhodnutí. Je třeba konstatovat, že výrok prvostupňového rozhodnutí ve vztahu ke specifikaci místa spáchání správního deliktu odpovídá zákonným požadavkům. Deliktní jednání žalobce je ve výroku rozhodnutí vymezeno tak, že „...se dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem -dne 18. 2. 2016 ve 13:30 hod. ve Strakonících v ulici U Sv. Markéty stál blíže neustanovený řidič s tímto vozidlem v rozporu s ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu na parkovišti s parkovacím automatem, upraveném dopravní značkou IP 13c, aniž by řidič vozidla měl ve vozidle na viditelném místě umístěn parkovací lístek“. Z výroku je tedy bezesporu patrné kdy a kde se skutek stal. Rovněž je zde obsažen odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, který řidičům ukládá zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti a pravidla silničního provozu. Ve výroku se dále uvádí, že žalobce nezajistil dodržení povinnosti stanovené v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu neznámým řidičem, který zaparkoval žalobcovo vozidlo v označené ulici na parkovišti s parkovacím automatem a nerespektoval přitom dopravní značku IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“, když na viditelné místo ve vozidle neumístil parkovací lístek. Z uvedeného lze jednoznačně usoudit, že vozidlo žalobce stálo v daném místě právě na zpoplatněném úseku, tj. na parkovišti osazeném příslušnou dopravní značkou a parkovacím automatem, nikoli na neurčitěm nezpoptatněném místě dané ulice, jak nesprávně tvrdí žalobce. Výrok rozhodnutí proto nelze považovat za nepřezkoumatelný a nesrozumitelný. Přesnou specifikaci místa obsahovala též výzva k zaplacení peněžitě částky ve výši 300 Kč, doručená žalobci dne 6. 4. 2016, pročež nelze souhlasit se žalobcem ani v tom, že si nemohl zvolit postup obrany a že správní řízení bylo pro nedodržení § 125h zákona o silničním provozu vedeno nezákonně. Totéž lze konstatovat k tvrzení žalobce, že mu pro nepřesnou specifikaci místa spáchání správního deliktu nebylo podrobně sděleno obvinění ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Konstatoje se, že místo spáchání správního deliktu bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí specifikováno způsobem, který neodporuje zákonným požadavkům, jak je osvětleno shora.
34. Co se placeného parkování týče, žalobce namítá, že výrok rozhodnutí prvního stupně v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu neobsahuje dostatečnou právní kvalifikaci, neboť např. není zřejmé, dle jakého ustanovení byla uložena pokuta. Ani tuto námitku soud nepřijal. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí se konstatuje, že pokuta 1 500 Kč byla žalobci uložena dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, je zde tedy uvedena jak výše pokuty, tak i zákonné ustanovení, na základě něhož byla uložena. V odůvodnění rozhodnutí prvostupňový správní

orgán k pokutě uvedl, že ji uložil v nejnižší možné výši. Napadené rozhodnutí pak pojednává nejen o smyslu a účelu sankce obecně, ale též o výši uložené sankce ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobce. Jsou zde rovněž uvedena zákonná ustanovení, na základě kterých byla pokuta uložena (§ 125f odst. 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu). Pro posouzení námitky je rozhodné, že výrok prvostupňového rozhodnutí zahrnuje označení zákonného ustanovení, na základě něhož byla pokuta za správní delikt uložena, tj. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, který v rozhodném znění zněl tak, že „za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč“. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedený odkaz na zákonné ustanovení je postačující, přičemž v odůvodnění napadeného rozhodnutí je doplněno konkrétní ustanovení obsahující rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. V dané věci bylo vedeno řízení o správním deliktu nikoli o přestupku, nelze vytýkat správnímu orgánu, že do výroku prvostupňového rozhodnutí nezahrnul ustanovení obsahující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky měl správní delikt žalobce vykazovat.

35. Soud si je vědom nároků kladených na výrokovou část správních rozhodnutí, v souvislosti s tím však odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, kde rozšířený senát konstatoval, že výrok správního rozhodnutí musí být formulován tak, aby z něho bylo patrné, jakého správního deliktu (skutkové podstaty) se pachatel dopustil a podle jakého ustanovení právního předpisu mu byla stanovena správní sankce. *„Zcela odlišnou otázkou však je, jaké následky má vada výroku spočívající v absenci odkazovaného ustanovení (samozřejmě nenapraví-li tuto vadu již odvolací správní orgán). Rozšířený senát se přiklání k závěru, že nelze postupovat formalisticky a jakoukoliv vadu vymezení právní kvalifikace správního deliktu ve výrokové části považovat za důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Ostatně je specifikem správního práva, že aplikovatelnou normu je často třeba složit z řady ustanovení tébož zákona nebo dokonce i vícero zákonů... Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnobodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí... Základní principy správního trestání musí působit jednotně v rámci celého trestního práva v širším slova smyslu, tedy včetně trestního práva správního. Správní soudy by však neměly být ve formálních požadavcích na podobu správních rozhodnutí přísnější než judikatura Nejvyššího soudu ve věcech trestních“.*
36. Výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje ustanovení, na základě něhož byla žalobci uložena sankce; výše sankce je pak blíže specifikována v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V žalobcem vytýkaném pochybení tedy nelze spatřovat důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Soud neshledal, že by se žalovaný při vymezení sankce ve výrokové části rozhodnutí dopustil takové chyby, která má za důsledek nezákonnost rozhodnutí.
37. Soud nepřijal námitku žalobce zpochybňující, zda obci Strakonice vzniklo právo na úhradu parkovného ve smyslu § 23 zákona o pozemních komunikacích. Dle uvedeného ustanovení mj. platí, že pro účely organizování dopravy na území obce může obec v nařízení vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. V průběhu správního řízení nevyvstaly žádné pochyby o tom, že předmětný zpoplatněný úsek je místní komunikací, ani žalobce tuto skutečnost v průběhu správního řízení nezpochybnil, nebylo tudíž třeba provádět v tomto směru dokazování. Žalobce uvedené namítá až v podané žalobě. Soud neshledal, že by se v tomto případě jednalo o jinou kategorii pozemních komunikací než o kategorii komunikací místních, což také dokládá kopie

nařízení Města Strakonice č. 5/2015 založená ve správním spise. Jím jsou vymezeny oblasti města Strakonice, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít ke stání vozidla jen za sjednanou cenu, přičemž jednou z vymezených oblastí je právě parkoviště u OD Bat'a v ulici U Sv. Markéty na parc. č. 80 a 1339/1 v k. ú. Strakonice, tj. místo spáchání správního deliktu, jak osvědčuje též fotodokumentace a kopie map. Pokud by tedy místo spáchání správního deliktu nebylo místní komunikací, stěží by mohlo být nařízením města vymezeno ke stání vozidla. Současně žalobce nepředložil žádné důkazy na podporu svých tvrzení, tj. nic, co by nasvědčovalo tomu, že se o místní komunikaci nejedná. Napadené rozhodnutí proto nelze označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Skutečnost, že nebylo dokazováno rozhodnutím příslušného správního orgánu o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace není pochybením, jak vyplývá ze shora uvedeného. Žalobcem odkázané rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nedopadá na projednávanou věc. Není vůbec jasné, na základě jakých podkladů žalobce tvrdí, že v projednávané věci obec požaduje parkovné za užití účelové komunikace, když takovému závěru nic, co by bylo doloženo ve spise či dodáno žalobcem, nenasvědčuje. Nelze než uzavřít, že se jedná o pouhou ničím nepodloženou fabulaci.

38. Co se týče namítané nefunkčnosti parkovacího automatu, žalobce toto tvrdí také až v podané žalobě, ovšem opět bez jakýchkoli důkazů. Pokud by byl parkovací automat v daném místě a čase skutečně nefunkční, mohl žalobce tuto skutečnost oznámit nejpozději v průběhu správního řízení. Žalobce v tomto ohledu ničeho neučinil. Jedná-li se o řádně označené a parkovacím automatem osazené parkoviště, není správní orgán povinen činit ohledně tohoto jakékoli dokazování, není-li zde pochyb o skutkových zjištěních, což evidentně nebylo, ani žalobce žádných pochyb do řízení v tomto ohledu nevnesl. Ze správního spisu je zjevné, že skutkový stav byl náležitě zjištěn a žalobce procesní nečinností sám způsobil, že jím nyní namítané nemohlo být projednáno v řízení před správním orgánem. Procesní nečinnost žalobce ovšem nelze přičítat k tíži správních orgánů. Žalobci byla poskytnuta lhůta k navržení důkazů a činění jiných návrhů, tato však marně uplynula.
39. Nelze akceptovat ani námitku do dopravního značení. Soud si je vědom, porušení jakého dopravního značení je žalobci kladeno za vinu, neboť to plyne ze správního spisu. Nicméně každý účastník provozu na pozemních komunikacích je ve smyslu § 4 písm. c) zákona o silničním provozu povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Význam předmětné dopravní značky IP 13c je uveden v prováděcí vyhlášce č. 294/2015 Sb. citovaného zákona. Dle této vyhlášky dopravní značka IP13c označuje „Parkoviště s parkovacím automatem“, přičemž řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách). Pokud je řidič povinen se řídit dopravním značením, jak stanovuje zákon a místo spáchání správního deliktu bylo prokazatelně osazeno uvedenou značkou, a to na obou vjezdech na předmětné parkoviště (viz spisová dokumentace), byl řidič vozidla povinen se touto značkou řídit, zakoupit v parkovacím automatu lístek a umístit jej za předním sklem vozidla na viditelném místě (viz nařízení města Strakonice č. 5/2015). Z fotografie založené ve spise je zřejmé, že ve vozidle za předním sklem na viditelném místě umístěn žádný předmět, tedy ani parkovací lístek, nebyl. Žalobci je tedy správně kladeno za vinu, že nezajistil coby provozovatel vozidla, aby řidič předmětného vozidla respektoval § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tj. řídil se shora označenou značkou při stání na parkovišti s parkovacím automatem. Správní orgán založil do spisu fotografie předmětné značky i mapu s místy jejího osazení a místem, kde bylo zaparkováno vozidlo žalobce. Dopravní značení nevykazuje žádných vad, na jedné z dopravních značek je vyznačen časový úsek, v jehož rozmezí je uvedené parkoviště zpoplatněno. Jak ovšem vyplývá ze shora uvedeného, řidič vozidla se mohl řídit údaji na parkovacím automatu, což zjevně neučinil. Pokud by žalobce namítal neexistenci informací na parkovacím automatu, správní orgán by jistě v tomto ohledu učinil potřebné dokazování. Žalobce však zůstal v tomto směru pasivní, s ohledem na dostatečně zjištěný skutkový stav nebylo nutné, aby správní orgán o své vůli dále

doplňoval dokazování. Výrok o vině tedy není v rozporu s § 3 správního řádu. Žalobce dále tvrdí, že závěr správních orgánů o spáchání přestupku byl předčasný. S tím soud nemůže souhlasit, neboť správní orgány rozhodovaly o spáchání správního deliktu žalobcem. Co se týče řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit údajný řidič vozidla registrační značky X, tak tato věc byla odložena, aniž by řízení bylo zahájeno. Právě proto pak nastoupila odpovědnost žalobce coby provozovatele vozidla.

40. Soud nesouhlasí ani s námitkou žalobce o tom, že správní orgán postupoval chybně, když nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015 – 46. Ze správního spisu je zcela zřejmé, že prvostupňový správní orgán vyvinul značné úsilí při doručování žalobcem označenému řidiči vozidla a učinil nezbytné správní kroky ke zjištění pachatele. Jelikož žalobce správnímu orgánu sdělil, že v uvedené době vozidlo řídil pan L. H. N., nar. X, trvale bytem X, doručovací adresa X, zaměstnanec ODVOZ VOZU s.r.o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti, Americká 11, Praha, zaslal této osobě správní orgán ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o přestupcích předvolání k podání vysvětlení na den 30. 5. 2016 k prověření došlého oznámení o přestupku. Z doručení je zřejmé, že zásilka byla doručena fikcí dne 12. 5. 2016. Dne 18. 5. 2016 správní orgán vyhotovil žádost o sdělení informací k osobě L. H. N., nar. X, adresované Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, v níž z důvodu šetření oznámeného přestupku požádal výše uvedený policejní orgán o sdělení, zda jmenovaný cizinec je zanesen v evidencích cizinecké policie, popř. o sdělení veškerých možných informací k této osobě. Dne 18. 5. 2016 správní orgán ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o přestupcích zaslal předvolání k podání vysvětlení žalobci coby provozovateli vozidla, ten ovšem výpověď odepřel.

41. Policejní orgán k dotazu správního orgánu dne 30. 5. 2016 sdělil, že uvedený L. H. N. neprochází informačními systémy Cizinecké policie. Dne 8. 6. 2016 správní orgán požádal o sdělení informací k osobě L. H. N. Okresní správu sociálního zabezpečení, když poptával, zda výše jmenovaný byl v časovém úseku od 1. 2. 2016 do 8. 6. 2016 zaměstnancem společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., IČO 03724026, se sídlem Americká 362/11, Praha – Vinohrady. Ze strany ČSSZ bylo správnímu orgánu odpovězeno, že uvedený pan L. H. N., se v uvedeném období od 1. 2. 2016 do 8. 6. 2016 nenachází v evidenci zaměstnanců vedených v registru pojištěnců České správy sociálního zabezpečení Praha a společnost ODVOZ VOZU s.r.o., IČ 03724026, se sídlem Americká 362/11, Prahy – Vinohrady, se nenachází v registru zaměstnavatelů v databázi České správy sociálního zabezpečení. Poté správní orgán věc odložil podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a vydal příkaz, na který žalobce reagoval včasným odporem. Správní orgán tedy postupoval správně, když se pokusil údajného řidiče označeného žalobcem kontaktovat na žalobcem uvedené adrese a učinil ještě další kroky s cílem dohledat jmenovaného cizince. Soud neshledal chyby v doručování, nadto další kroky správních orgánů potvrdily, že žalobcem uvedené údaje o údajném řidiči vozidla nemohou být pravdivé, když žalobcem označený řidič není zaměstnancem označené společnosti a ani není v evidenci ČSSZ. Žalobce jako provozovatel vozidla má znát totožnost osoby, která vozidlo řídí. Pokud tomu tak není, či pokud záměrně uvede údaje, které nevedou a ani nemohou vést k dohledání osoby řidiče, nezbyvá, než aby sám přijal odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla. Žalobce mohl upřesnit údaje o řidiči vozidla také při podání vysvětlení, tam se však odmítl dostavit. Nebylo zde důvodu k potupu podle § 37 odst. 3 správního řádu. Žalobci nic nebránilo v tom, aby správnímu orgánu sdělil pravdivé a úplné údaje o údajném řidiči vozidla, čímž by se vyhnul správnímu postihu. Pokud tak žalobce neučinil a svůj procesní postup založil na uvádění nepřesných či nedohledatelných údajů o osobě řidiče vozidla, nelze to klást k tíži správnímu orgánu. K tomu též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015 – 46: „*Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných*

kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“. Za dané situace by ustanovení opatrovníka údajnému řidiči bylo v rozporu se zásadou procení ekonomie, stejně tak by neúčelným bylo doručování na adresu do Vietnamu uvedenou žalobcem. Pokud žalobce správnímu orgánu tvrdil, že údajný řidič je zaměstnancem shora označené společnosti a přebírá si adresu v jejím sídle, správní orgán postupoval správně, pokusil-li se kontaktovat údajného řidiče na této adrese. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 silničního zákona zahájil řízení proti žalobci, neboť byly splněny podmínky o zahájení řízení o správním deliktu, kdy došlo k odložení věci. Jakýkoli jiný postup by nepřispěl k respektování zásady materiální pravdy, ale toliko k nedůvodným průtahům ve správním řízení.

42. Žalobce měl možnost seznámit se s veškerým spisovým materiálem, je tedy zvláštní, že se cítí být napadeným rozhodnutím překvapen. To, že jsou některé skutečnosti správními orgány známy z úřední činnosti je jevem zcela běžným. Správní orgán přitom výslovně uvedl, které skutečnosti mu jsou známy, odkud a jaký to má význam ve vztahu k napadenému rozhodnutí, což rozhodně nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány rovněž nebyly povinny zjišťovat skutkový stav přímo z kamerového systému města Strakonice, byl-li i bez toho spolehlivě zjištěn. Nadto žalobce takový důkaz ani k provedení nenavrhl.
43. Žalobce vznesl též námitku do dokazování a porušení zásady bezprostřednosti, kterou soud rovněž nepřijal. Dle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal. Správní orgán v případě správních deliktů nenařizuje ústní jednání obligatorně. V projednávané věci dospěl prvostupňový správní orgán k závěru, že nařízení ústního jednání není nutné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Takový postup je logický za situace, kdy byl náležitě zjištěn skutkový stav, řidiče vozidla (tj. pachatele přestupku) se nepodařilo dohledat a žalobce coby provozovatel vozidla omítl podat vysvětlení. O způsobu spáchání správního deliktu tedy nevznikly v řízení žádné pochybnosti, které by bylo nutné při ústním jednání odstranit, o procesních právech a způsobu jejich uplatnění byl žalobce řádně poučen a byl mu správním orgánem poskytnut dostatečný prostor pro jejich uplatnění. Žalobce, resp. jeho zmocněnec, zvolil procesní nečinnost, ač mohli využít veškerých procesních práv, jimiž disponoval. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání. Skutkově se jednalo o jednoduchý případ správního deliktu spočívajícího v parkování vozidla na placeném parkovišti bez platného parkovacího lístku, skutkový stav byl náležitě zjištěn, jak vyplývá ze shora popsaného. Správní orgán proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise (k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 110/2015 - 46 ze dne 22. 10. 2015 řešící skutkově obdobnou situaci).
44. Co se týče neprovedení důkazu listinou, v ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu je vyjádřena zásada součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami podle § 4 odst. 3 a 4. Ta stanoví, že správní orgán uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu, s dostatečným předstihem, resp. že správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Důkazy mohou být prováděny v rámci ústního jednání nebo mimo něj. V případě, že jsou prováděny při ústním jednání, vyplývá z § 49 odst. 1 správního řádu povinnost o tomto jednání účastníky (pokud se tohoto práva nevzdali) vyrozumět s dostatečným, nejméně pětidenním, předstihem. Povinnost včasného vyrozumění však platí i v případě, že je důkaz prováděn mimo ústní jednání. Nelze se však domnívat, že je nezbytné vyrozumět účastníka, že se bude provádět důkaz listinou spočívající pouze v tom, že si ji správní orgán (přesněji řečeno oprávněná úřední osoba) přečte, případně o tom učiní podle

§ 53 odst. 6 správního řádu záznam do spisu (k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, čj. 1 As 157/2012-40). Jak plyne ze shora řečeného, nebylo zde jiných důkazů k provedení než listinných, pročež správní orgán nebyl povinen žalobce o provádění důkazů vyrozumět. S ohledem na uvedené lze shrnout, že žalobcovo právo na spravedlivý proces porušeno nebylo.

45. Soud považuje za nedůvodnou též námitku o tom, že prvostupňový správní orgán nedoplnil správní spis o fotodokumentaci, jak mu nařídil nadřízený správní orgán, pročež mělo být prvostupňové rozhodnutí opětovně zrušeno. Ze zrušujícího rozhodnutí ze dne 27. 9. 2016, čj. KUIJK 127112/2016 je sice zřejmé, že pro nedostatečné prokázání skutkového stavu bylo prvostupňovému správnímu orgánu uloženo, aby doplnil správní spis o mapku města, kde vozidlo stálo, taktéž o stanovení dopravního značení příslušným orgánem veřejné správy, případně opatřením obecné povahy vydaným ve věci dopravního značení pro místo spáchání správního deliktu, podle toho v jaké době bylo o dopravním značení rozhodováno a dále o dostatečnou fotodokumentaci, jež by prokazovala spáchání správního deliktu. K tomu soud uvádí, že pro prokázání skutkového stavu je dostačující, že prvostupňový správní orgán dne 6. 10. 2016 příslušnému silničnímu správnímu úřadu žádost o sdělení informací, zda bylo stanoveno dopravní značení IP 13c označující placené parkoviště v ulici U Sv. Markéty v obci Strakonice. Dále bylo požádáno o sdělení, zda bylo toto značení umístěno na uvedeném místě dne 18. 2. 2016. Závěrem bylo požádáno o označení místa osazení dopravního značení na přiložené mapce. K dotazu bylo dne 10. 10. 2016 sděleno, že: *„Parkoviště na parc. č. 80, k. ú. Strakonice, obec Strakonice je zde vybudováno historicky a s ním souvisejí osazení dopravního značení IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ v ulici U Sv. Markéty. Toto značení bylo umístěno před účinností zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Dopravní značení bylo tedy umístěno za platnosti vyhlášky č. 99/1989 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích (pravidla silničního provozu).“* Dále byl spis doplněn o mapky s vyznačením umístění dopravního značení IP 13c „parkoviště s parkovacím automatem“ a místa stání vozidla RZ: X. Co se týče namítané nedoplněné fotodokumentace, správní orgán nemohl s ohledem na časový odstup od spáchání správního deliktu dodat další fotodokumentaci, což náležitě odůvodnil v rozhodnutí ze dne 18. 10. 2016. Soud se spolu s žalovaným domnívá, že pořízená shora popsaná fotodokumentace je dostačující pro prokázání skutkového stavu, když zachycuje celkový pohled na vozidlo i detail na čelní sklo prokazující, že za ním není umístěn parkovací lístek. Do spisu doplněné mapy zachycují celkový pohled na parkoviště, včetně označení místa stání vozidla a umístění dopravních značek.

46. Nelze se ztotožnit ani s námitkou do nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Není pravda, že by se správní orgán nezaobíral materiální stránkou přestupku. V daném případě se totiž jednalo o tzv. objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla s možností liberace, tedy o odpovědnost osoby za škodlivý následek bez ohledu na zavinění, kdy zákon stanoví, ve kterých případech provozovatel za správní delikt neodpovídá. Provozovatel vozidla ze zákona nese do určité míry odpovědnost za vozidlo, které provozuje, a to i v případě, kdy jej neřídí. Z tohoto důvodu mu lze do určité míry připsat negativní následky porušení pravidel, pokud není zjištěn pachatel přestupku. Pro naplnění skutkové podstaty uvedeného deliktu tedy postačuje, že zde existuje subjekt deliktu, tzn. osoba, jež se protiprávního jednání dopustila, v daném případě provozovatel, který nesplnil povinnost uloženou mu zákonem a objekt deliktu, což je právem chráněný zájem, tj. povinnost provozovatele vozidla zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem a objektivní stránka deliktu, tj. protiprávní jednání osoby odlišné od provozovatele spočívající v porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích a vykazující znaky přestupku. Jak vyplývá z předloženého spisu, jednáním řidiče vozidla Audi, RZ: X došlo k porušení povinnosti stanovené § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Povinnost provozovatele vozidla je pak dána

§ 10 odst. 3 téhož zákona. Evidentně zde existuje subjekt deliktu, objekt deliktu i objektivní stránka deliktu, včetně příčinné souvislosti mezi jednáním a následkem. Žalobce totiž nezajistil, aby ze strany řidiče, jemuž vozidlo svěřil, byly při užívání tohoto vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Jednáním řidiče došlo k porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, za což nese provozovatel vozidla, tedy žalobce, objektivní odpovědnost a v posuzované věci správní orgány takové úvahy učinily obsahem svého rozhodnutí, zejména když žalovaný odkázal na povinnost provozovatele vozidla zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních. Současně je třeba připomenout, že žalobce odvoláním takovou vadu správního rozhodnutí nenamítal, činí tak opět až v žalobě. S ohledem na shora řečené je společenská nebezpečnost daného správního deliktu nezpochybnitelná.

47. Soud dále připomíná, že za běžných okolností, tak jako v projednávané věci, je materiální stránka správního deliktu presumována. V projednávané věci se při naplnění formálních znaků skutkové podstaty nepřidružily takové další významné okolnosti, které by vylučovaly porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu společnosti, ani žalobce nic takového netvrdil, když námitku nenaplnění materiální stránky správního deliktu neučinil součástí podaného odvolání. Ostatně v tomto smyslu judikoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 28. 11. 2016 ve věci sp. zn. 8 As 156/2016: „*Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.*“
48. Co se týče povinnosti správního orgánu užít pro žalobce příznivější právní úpravu, správní orgán tak činí pouze za situace, kdy taková úprava reálně existuje. Neexistuje-li, není povinen tuto skutečnost zmiňovat ve správním rozhodnutí, což však neznamená, že existenci takové úpravy nezjišťoval. K porušení práva žalobce na spravedlivý proces ve smyslu vznesené námítky tedy nemohlo dojít.
49. Žalobcem namítaný rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla či povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s Ústavou, ústavními principy a základními právy soud nepřijal. Soud není vázán právním názorem žalobce, nesdílí jej a považuje žalobcem obšírně namítaný rozpor za zdánlivý. K tomu lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016 – 40: „*Ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebyt nucen k sebeobviňování“.* Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále uvedl, že nic „*nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a značně frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či o delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“)* a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přeneseně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, jíž provozovatel své vozidlo svěří (culpa in eligendo). Jakkoli by řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla za jeho „špatné parkování“ [neoprávněné stání vozidla – § 125f odst.

2 písm. a) zákona o silničním provozu] mohlo na podkladě již zmíněných Engelových kritérií spadat do tzv. trestní větve čl. 6 Úmluvy (přitom Komise pro lidská práva v rozhodnutí Dubs proti Švédsku ze dne 7. prosince 1990, stížnost č. 12995/87, vyjádřila pochybnosti, zda rozhodnutí o pokutě udělené na základě objektivní odpovědnosti dosavadnímu vlastníku vozidla za parkovací přestupek spáchaný nabyvatelem v době, kdy na něj vozidlo ještě nebylo přepsáno, vůbec spadá pod „trestní obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy), z Úmluvy a ostatně ani z Listiny základních práv a svobod (srov. čl. 40) výslovně neplyne, že by trestání, zejména pak to správní, muselo být bezvýjimečně postaveno jen na odpovědnosti subjektivní, tj. za zavinění. V klasickém trestním právu ve smyslu vnitrostátní klasifikace je to nepochybně pravidlem (*nullum crimen sine culpa*; nepřímě to plyne i ze zásady *presumpce nevin*). Avšak v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (nepřímě v podobě rozložení důkazního břemene a zakotvení skutkových či právních domněnek odpovědnosti za protiprávní jednání či stav, srov. rozsudek *Salabiaku* proti Francii ze dne 7. října 1988, stížnost č. 10519/83, pro další příklady viz *Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1687 s., str. 794-795, viz též citované rozhodnutí Dubs proti Švédsku, jímž byla stížnost registrovaného vlastníka vozidla nakonec odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost s tím, že *presumpce jeho nevin* – navzdory absenci individualizovaného rozhodnutí o vině skutečného pachatele za parkovací delikt – dotčena nijak nebyla). V našem právním prostředí se uplatňuje tradičně již od dob c. a k. monarchie a první Československé republiky [viz *Prášková, H. Základy odpovědnosti za správní delikty. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 446 s., str. 297-304, citující dílo J. Pošváře. Nástin správního práva trestního (studie o některých pojmech, zejména o vině). Praha-Brno: Orbis, 1936.]. V širším kontextu, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 Úmluvy, konkrétně práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování, ani v případě rakouské právní úpravy, založené na obdobných principech, která při automatickém zaznamenání překročení povolené rychlosti ukládá provozovatelům vozidel povinnost sdělit osobu řidiče, jejíž nesplnění je samo o sobě stíháno jako samostatný správní delikt (srov. rozsudek *Lückhof a Spanner* proti Rakousku ze dne 10. ledna 2008, stížnosti č. 5845/00 a 61920/00; viz též rozsudek velkého senátu ve věci obdobné britské právní úpravy *O'Halloran a Francis* proti Spojenému Království ze dne 29. června 2007, stížnosti č. 15809/02 a 25624/02“.**

50.S ohledem na shora uvedené nadepsaný soud nepochybuje o ústavnosti předmětné právní úpravy.

51.Námítka nepodepsání rozhodnutí oprávněnou úřední osobou, porušení zásady přímosti řízení a zásady rozhodnutí na základě provedených důkazů soud rovněž nepřijal. Dle § 15 odst. 2 správního řádu provádějí úkony správního orgánu v řízení úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu, tj. oprávněné úřední osoby. Podle § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobně označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena. Co se týče záznamu, nikde ve správním řádu, není uvedeno, v jaké formě má být předmětný záznam o určení oprávněné úřední osoby učiněn. Z hlavičky listin založených ve správním spise je seznatelné, že oprávněnou úřední osobou ve věci správního deliktu žalobce je Ing. K., což se podává také ze spisových desek. Je pak věcí organizačního řádu příslušného správního orgánu, kdo podepisuje vydávaná rozhodnutí, pročť není vadou (dokonce je to jev běžný), podepsala-li ho vedoucí oddělení přestupkového řízení, Bc. I. K. Proto zde nelze namítat rozpor se zásadou přímosti správního řízení. Uvedené vyplývá i z důkazu provedeného při jednání organizačním řádem, z jeho článku 4 bod 5 a článku 5 bod 2.

52.Nelze se ztotožnit ani s námitkou o nesrozumitelnosti výroku a absencí protiprávnosti z důvodu předraženého parkování. Z výroku napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel

motorového vozidla RZ: X v rozporu s § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ke správnímu deliktu došlo dne 18. 2. 2016 ve 13:30 hod. ve Strakonici v ulici U Sv. Markéty, kdy stál blíže neustanovený řidič s tímto vozidlem v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu na parkovišti s parkovacím automatem, upraveném dopravní značkou IP 13c, aniž by řidič vozidla měl ve vozidle na viditelném místě umístěn parkovací lístek. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že žalobce byl uznán vinným a sankcionován za spáchání správního deliktu provozovatele motorového vozidla. Výrok napadeného rozhodnutí evidentně netrpí vytýkanou vadou. Co se týče parkovacího automatu, tuto námitku soud vypořádal shora. Námitka o tom, že cena za parkovné, pokud by automat fungoval, by převyšovala cenu připuštěnou platnými právními předpisy, je pouze ničím nepodloženým a neodůvodněným tvrzením, ze správního spisu se nic takového nepodává a žalobce svá tvrzení v tomto směru blíže nespecifikoval ani neosvědčil.

53. K námitce spočívající v nesouhlasu se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadavku na naprostou anonymizaci krajský soud sděluje, že námitka nesouvisí s předmětem řízení, a nepřísluší proto krajskému soudu, aby se k takové námitce vyjadřoval. Požadavek žalobce a jeho zástupce se zcela míjí s předmětem řízení a krajský soud shledává námitku za neopodstatněnou.
54. Na základě shora uvedeného se shrnuje, že žalovaný v řízení postupoval v souladu s právními předpisy a napadené rozhodnutí netrpí žádnou vytýkanou vadou. Soud neshledal, že by byl žalobce postupem žalovaného zkrácen na svých právech. Soud na základě výše popsaného uzavřel, že žaloba není důvodná a jako takovou ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Krajský soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 10. října 2018

JUDr. Věra Balejová v. r.
předsedkyně senátu